

چطور بگوییم نه!

رامین کامران

مسئله شرکت کردن یا نکردن در انتخابات سؤالی است که به طور ادواری مطرح میشود و این بار هم به دلیل نزدیکی به وقایع آبان ماه، با شدت و حدت بیشتر مطرح شده است. همزمان و هواداران این سؤال را با ما هم مطرح کرده اند و خواستار پاسخند.

تکلیف من که هیچگاه در هیچیک از رأی گیری های رژیم اسلامی، از فراندوم اول تا به امروز، شرکت نکرده ام، روشن است. اینجا میخواهم از فرصت استفاده کنم و مطلب را موجز، ولی با ترتیب منطقی مطرح کنم تا نتیجه ای از آن بگیرم.

برگزاری انتخابات - حال در هر سطح - وسیله ایست برای رساندن پیامی به دولت اسلامی و دیگران، چه ایرانی و چه غیر آن. باید دید که این پیام چیست و چگونه میباید بیانش کرد. پیام شما باید تا حد امکان روشن و بی ابهام باشد تا فرصت تفسیرهای آزاد را از همه و در صدر همه، از نظام اسلامی بگیرد. باید اول بدانیم که با استفاده از فرصت میخواهیم پیامی خصوصی بفرستیم یا عمومی.

شرکت در انتخابات، خود به خود حاوی یک پیام روشن و عمومی است که قابل حذف نیست و آن ابراز قبول نظامی است که انتخابات را به راه انداخته است. برای همین هم هست که رژیم همه را تشویق به شرکت میکنند. رقم اصلی تقلب انتخاباتی، تعداد شرکت کنندگان است، از حساب یکی برداشتن و حساب دیگری ریختن، تقلب دوم است و در جنب آن دیگری بی اهمیت است. همین که ورقه ای در صندوق بیاندازید، رأی مثبتی به نظام داده اید که عمومی است.

آنچه که روی ورقه رأی نوشته شود یا نشود، فقط به گوش حکومت میرسد و خصوصی است. اگر کسی بخواهد پیامی خصوصی بفرستد، البته این راهی است. حتی اگر روی ورقه بنویسید که با نظام مخالفید یا طرفدار هر نظام دیگری هستید، باز هم پیامتان خصوصی خواهد بود. به علاوه، تصور نمیکنم که حکومت برای اطلاع از بی پشتیبانی، محتاج گرفتن آن باشد. اگر هم برگه سفید به صندوق بیاندازید، سفیدی آن مشمول هزار تفسیر خواهد بود که مخالفت با نظام حتماً جزو آنها نیست.

اگر قصد شما نه گفتن به رژیم باشد که تنها پاسخ منطقی به این حکومت است، باید این را به صراحت و به طور عمومی بیان نمایید. روشن است که عدم شرکت در انتخابات که از سوی بسیاری به شما توصیه میشود، بهترین راه است. ولی نباید در همین مرحله توقف نمود. زیرا حکومت به هر صورت در اعلام نتایج انتخابات به دروغگویی معمول خویش ادامه خواهد داد و ارقام ساختگی را در همه جا جار خواهد زد. خبرنگاران خارجی هم، اگر حضور داشته باشند، به حوزه هایی هدایت خواهند شد که نسبتاً شلوغ باشد و بتواند مؤید ادعای حکومت گردد.

در یک کلام، شرکت نکردن کافی نیست، آنچه از شرکت نکردن مهمتر است، اعلام این است که شرکت نمیکنید، این است که همه مطلع شوند که شرکت نمیکنید. این است که تعیین کننده است، نه عدم حضور در حوزۀ رأی گیری. مخاطب اصلی این پیام دولت نیست، دیگر ایرانیان و نیز خبرنگاران خارجی هستند. این پیام باید عمومی باشد و در معرض دید همه. تفسیر هم نمی باید بردارد.

شعار «در انتخابات شرکت نمیکنم» روشن ترین شعار است و میباید به وسیعترین شکل و با استفاده از هر محمل، در همه جا پراکنده گردد. این است که موضع شما را روشن میکند، نه عدم حضور یا ورقه رأی. نکته ظریف اینجاست که فرصت بیان موضع، با برگزاری انتخابات به شما ارزانی شده است، ولی پیام مؤثر مخالفت، باید در خارج از پروسۀ انتخابات داده شود. اگر با این نظام مخالفید، فرصت خوبیست که این پیام را در همه جا و به هر صورت، به همه، از نزدیکان که شفاهاً بدانها میگویید تا دورترین کسانی که ممکن است پیام را روی دیوار کنار خیابان یا دیوار هزار نقش شبکه های اجتماعی یا هر جای دیگر ببینند، برسانید.

حوزه و ورقه را کلاً به طرفداران نظام واگذار کنید، نبرد اصلی در آنجا واقع نمیشود.

۲۶ دسامبر ۲۰۱۹، ۵ دی ۱۳۹۸

برگرفته از سایت iranliberal.com